

21 skyrius

Megė

Esu viena, kai tai pastebiu. Svetainės kampe, tarp kilimo ir grindjuostės. Nina nenaudoja plaukų smeigtukų, tad turbūt tai koks senas maniškis, pragulėjęs čia daug metų. Galbūt Nina išjudino tą smeigtuką dulkių siurbliu, todėl tik dabar jį pastebėjau.

Smeigtukas vos pastebimas, tad tai negali būti dar vienas Ninos išbandymas. Ne taip, kaip tada, kai ji paliko ant svetainės stalo savo mobiliųjų telefoną, šiek tiek pridengtą rankine, o pati nusileido laiptais į virtuvę. Tą kartą karštligiškai surinkau 999 ir tik tada pamatčiau, kad iš telefono išimta kortelė.

Nutariu, kad man pasitaikė galimybė. Nina ruošia vakarienę, taigi negirdės, kaip žvanga mano grandinės. Einu prie smeigtuko ir čiumpu jį lyg šarka, nešanti blizgantį daiktą į savo lizdą. Palaikau smeigtuką prieš šviesą – jis metalinis, galbūt būtent tai, ko man reikia norint nuimti pakabinamą spyną nuo kojos.

Nuo šio atradimo tampu tikru nervų kamuoliu, įsikišu smeigtuką į kairę liemenėlės pusę. Nina išėmė vielas iš visų mano liemenėlių, kai skalbdama pastebėjo, kad viena dingo – mano nevykusio bandymo įveikti spyną įrodymas. Tačiau anuomet metalas nebuvo toks stiprus, kaip šito smeigtuko.

Bandydama nusiraminti keletą kartų giliai įkvepiu, apžvelgiu kambarį – tai manasis pasivaikščiojimo po kalėjimo kiemą atitikmuo.

Jei Nina pasieks savo, būsiu įkalinta šiame name visą likusį gyvenimą. Bet mano dvasia pernelyg stipri, kad prarasčiau viltį: viltį pabėgti, viltį, kad kas nors gali mane rasti, viltį, kad Nina persigalvos ir pripažins, jog tai, ką man daro, yra neteisinga. Be vilties, man nieko kito neliko. Aš dar nenuleidau rankų. *Aš nepasidaviau.*

Esu įkalinta namuose jau dvejus metus – bent jau Nina taip sako. Dienos, savaitės ir mėnesiai man susiliejo, tad negaliu patikrinti. Pažymėdama mano pirmąsias metines ji užsakė dviejų aukštų biskvitinį tortą, paprašiusi kepėjo papuošti jį kalėjimo grotomis ir žvake. Antrais metais, kai perpjoviau tortą plastikiniu peiliu, radau viduje nagų dildę, tiksliau, lankstų švitrinį brūžiklį, kurio negalėjau panaudoti savo tikslams. Įdomu, ką Nina sugalvos, jeigu išgyvensiu iki trečių metinių? Galbūt tas mažas plaukų smeigtukas yra viskas, ko man reikia, kad pasirūpinčiau, jog taip ilgai čia neužsibūčiau.

Kai prisimenu kitus savo bandymus pabėgti, akivaizdu, kad jie buvo neapgalvoti ir gimę iš nevilties. Pirmas kartas nutiko pačioje įkalinimo pradžioje. Apėmus nevilčiai mečiau taburetę į langines. Bet taburetė neprilygo jų tvirtumui. Dvi kojos išlūžo ir nukrito ant grindų. Kad ir kaip buvo nemalonu, vėliau tą vakarą, kai Nina atidarė mano kambario duris, kad pakeistų grandinę ir išsivestų pavakarieniauti, panaudojau vieną iš taburetės kojų kaip ginklą. Bet kai užsimojau, ji pamatė mano šešėlį ir pasilenkė, taigi pataikiau jai į petį, ne į galvą. Nina išplėšė taburetės koją man iš rankų ir ėmė talžyti šonus taip, kad juos nusėjo mėlynės. Pyktis jos akyse privertė mane suakmenėti, nes esu mačiusi, prie ko tai gali privesti. Ir tai gerokai blogesni dalykai. Tačiau visa tai manęs nenuramdė, tik privertė dar ryžtingiau siekti nuo jos pabėgti.

Spontaniškas sumanymas mesti per vakarienę lėkštę ir išdaužti svetainės langą baigėsi tuo, kad Nina trenkė man per galvą vyno buteliu ir aš praradau sąmonę. Prabudusi suvokiau, kad ne tik grandinė uždėta ant mano kojos, bet ir visas kūnas suvyniotas lyg egiptietiškos

mumijos. Išbuvaui taip dvi dienas, gulėdama savo pačios nešvarumuose, kol galiausiai Nina nutarė mane išlaisvinti.

Naudojau viską, kas pasitaikė po ranka, kad iš čia išsinešdinčiau, netgi trunkiau elektroninius elementus klozeto bakelio dangčiu tikėdamasi, jog jų viduje esanti rūgštis ištirpdys mano grandinę. Nereikia ir sakyti, kad nuo to tik ant odos atsirado pūslių. Vienintelis dalykas, kurio nebandžiau, – išsibrauti iš čia ugnimi, bet ir tai tik todėl, kad neturiu nieko lengvai užsidegančio.

Užtvindžiau vonią ir užkimšau tualetą, kad priversčiau Niną ką nors iškviesti pataisyti. Kai atvyko santechnikas, jis net neįtarė, kad dirba vos per pėdą nuo klientės motinos – surištos, prirakintos ir apsvaigintos vaistais.

Mes tęsėme šitą savo šokį vis iš naujo, man ieškant galimybių pabėgti, Ninai trukdant man tai padaryti ir skiriant bausmes, atitinkančias nusikaltimą. Galbūt plaukų smeigtukas pakeis jėgų pusiausvyrą.

Galiausiai Nina pasirodo su dviem lėkštėmis ir dar vienu pusėtinu karštu patiekalu. Vakarienė praeina mandagiai ir beprasmiškai kalbant apie nieką. Mano palengvėjimui, nebuvo net užuominos apie Hanterį ir jo mirtį.

Nepaisant tokių vakarų nejaukumo, kažkuri mano dalis laukia šių akimirkų, nes tai mano vienintelė sąveika su žmonija. Būdamą šešiasdešimt aštuonerių labiausiai bijau netekti gebėjimo mąstyti ir kartais man atrodo, kad kai kurias praeities detales jau pamiršau. Įrodyta, kad vienatvė sustiprina silpnaprotystės ir Alzheimerio ligos progresavimą, taigi palaikyti smegenų aktyvumą pokalbiais ir knygomis yra itin teigiamas dalykas. Nenoriu būti įkalinta ne tik Ninos žiaurumo, bet ir savo pačios proto.

Tačiau šis vakaras yra išimtis, nes negaliu sulaukti mūsų susitikimo pabaigos. Atsisakiau deserto pareikšdama, kad skauda galvą, ir paklausiau, ar galiu grįžti į savo kambarį. Nina pajunta užuojautą – tai nutinka retai – ir atneša man dvi tabletes nuo galvos skausmo. Jos

supakuotos, tad matau, kad tai nėra vidurius paleidžiantys vaistai. Nina padeda man užlipti laiptais, pakeičia grandinę ant kojos trumpesne ir palinki labos nakties. Turiu dvi dienas išsilaisvinti pasitelkusi tą metalinį daiktą.

Tučtuojau imuosi darbo: ištiesinu V formos smeigtuką, bet vieną galą sulenkiu taip, kad būtų lyg kablys. Užsidedu akinius be vienos ienelės ir įjungiu LED lempą prie lovos, kad matyčiau, ką darau. Net neįsivaizduoju, kaip reikia atrakinti spyną – esu mačiusi tik filmuose. Tiesiog judinu smeigtuką ir, kaip ir galima tikėtis, nieko nepešu. Būtų keista, jei pavyktų taip greitai.

Krutinu smeigtuką kitomis kryptimis: pagal laikrodžio rodyklę, prieš ją, į viršų ir apačią, į priekį, atgal, bandau viduje užkabinti ką nors, kas priverstų spyną atsirakinti. Dorai nežinau, kiek laiko tuo užsiimu, bet kai pakeliu akis, lauke jau tamsu. Ketinu eiti miegoti, bet spynos viduje staiga kažkas spragtelė. Stipriai įkvepiu oro. Pavyko!

Mano akys išsiplečia, trukteliu spyną, bet ji tvirtai laikosi. Dar truputį pasukioju smeigtuką ir pajuntu, kad viduje kažkas atsilaisvina. Kodėl tada neatsirakina spyna? Ištraukiu smeigtuką ir apžiūriu įdėmiau. Užlenktas galiukas nulūžo ir liko spynos viduje.

– Ak, ne, – sumurmu ir suneriu pirštus priešais veidą lyg melsčiausi.

Apverčiu spyną ir pakratau, tikėdamasi, kad nulūžęs galiukas iškris. Nepavyksta. Trankau spyną į lovą, paskui į medines grindis, bet vis tiek nieko. Liepiu sau napanikuoti. Dar turiu dvi dienas jį išimti, o paskui galėsiu pabandyti su antruoju smeigtuko galu.

Dėl Dievo, tikiuosi man pavyks, nes nebežinau, kiek dar turiu jėgų kovoti su savo dukra.

22 skyrius

Nina

Pajuntu, kad nutiko kažkas blogo, vos tik atidariau Megės kambario duris pakviesti ją vakarienės. Jos žvilgsnis – lyg įbauginto triušio, užklupto priekinių automobilio žibintų. Tučtuojau pasitelkiu didžiausią budrumą. Ji padarė kažką, ko nederėjo. Visai neturiu tam laiko – esu suplanavusi šį vakarą. Bet dabar mes vėl turėsime žaisti katės ir pelės žaidimą, kol išsiaiškinsiu, ką ji sumanė.

– Labas, – sakau nutaisiusi draugišką toną.

Apžiūriu kambarį ieškodama ženklų, kad kažkas ne taip. Atmetus konfliktą dėl kamščiatraukio, ji jau seniai nebandė pabėgti. Spėliojau, ar tai reiškia, kad pagaliau ją palaužiau? Bet tai savaimė būtų lazda su dviem galais. Tai reikštų, kad laimėjau, bet man reikia, jog Megė trokštų to pasaulio, kurį mato pro langą. Kai ji liausis norėti visko, ko neturi, nebesijus baudžiama. Visai apsieičiau be bandymų nusmeigti mane šakute ar į mano galvą skriejančios lėkštės su vakariene, bet šie įžūlūs veiksmai bent jau parodo, kad Megė kovoja. Ir kol vyksta kova, aš žinau, kad jai skauda. Man reikia, kad jai skaudėtų, – tada ji supras, ką padarė.

– Viskas gerai? – klausiu.

– Taip, ačiū, – atsako ji truputį per greitai.

Nutariu suklaidinti ją savo gerumu.

– Tau vis dar skauda galvą? Jei nori, atnešiu aspirino.

– Ne, viskas gerai.

– Gal tau reikia šviežio oro? Galbūt galėtume išeiti į galinį sodą kelioms minutėms?

– Šiuo metu man viskas gerai. Tiesiog noriu truputį pagulėti ir pabūti viena.

Dabar jau neabejoju, kad kažkas čia ne taip, nes anksčiau Megė meldė manęs išleisti ją į lauką bent jau penkioms minutėms.

– Gerai, – atsakau ir atsargiai einu jos link dairydamosi po kambarį. Netgi pažvelgiu į lubas, kad koks priekalas nenukristų ant galvos lyg animaciniuose filmukuose.

Motina pakyla, atsuka man nugarą, aš įkišu raktą į spyną ir keitinu pakeisti trumpąją grandinę ilgąja. Megės koja šiek tiek sudreba, bet nežinau, ar dėl to, kad ji bijo, ar dėl to, jog per ilgai sėdėjo. Tačiau raktas į spyną nelenda. Susiraukiu ir pabandau iš naujo, bet vis tiek nepavyksta. Pakeliu akis į ją ir galiausiai suprantu. Jau ne pirmą sykį Megė bando įveikti spyną, ji tai darė jau du kartus su liemenėlės viela ir perlaužtu perpus pincetu. „Senas kuinas nepasiduoda“, – pagalvoju ir bandau paslėpti pagarbą.

– Su kuo tai padarei? – klausiu.

– Plaukų smeigtuku, – atsako Megė be jokių dvejonų.

– Kur jį radai?

– Antrame aukšte, valgomajame, tarp grindjuostės ir kilimo.

– Kur jis dabar?

Ji pakelia paklodę ir paduoda man smeigtuką.

– Gerai, – sakau ramiai. – Man reikės kelių minučių, kol rasiu tėčio įrankių dėžę.

Palieku ją nerimauti, o pati nusileidžiu į rūšį. Tada atsinešu metalui kirpti skirtas žirkles, tikėdamasi, kad Megė žino, jog visa tai neapsieis be pasekmių. Keletą akimirų pastoviu prie durų, mėgaudamasi tuo, kaip kyla įtampa.

Perkerpu viršutinę spynos dalį iš trečio bandymo, ji žvangėdama

krinta ant žemės. Štai tada tai ir nutinka. Štai tada mano dėmesys nukrypsta kitur.

Megė staiga pakelia koją ir spiria man į veidą, metalinis žiedas, dabar jau nevaržomas grandinės, smogia man į skruostikaulį. Surinku iš skausmo, nuo smūgio jėgos parpuolu ant grindų. Kai suprantu, ką ji padarė, Megė jau puola bėgti.

Kaip tokio amžiaus moteris ji stebinamai vikri ir prieš man atsistojant jau yra nubėgusi per kambarį ir lekia laiptais žemyn. Lieku viršuje, stebiu, kaip ji apačioje pasuka durų, skiriančių trečią aukštą nuo antro, rankeną. Aš tas duris esu užrakinusi. Megė vėl griebia rankeną, šį kartą apimta nevilties, o aš lieku savo vietoje, stebiu ją ir glostau skaudantį skruostą. Jėzau, kaip gelia. Jaučiu burnoje kraujo skonį, perbraukiu liežuviumi per dantis. Regis, Megė vieną išmušė.

Staiga ji ima rėkti pagalbos ir daro tai apimta tokios energijos, kokios iki šiol nemačiau. Ji plėšia ant durų ir sienų priklijuotas kiaušinių dėžutes ir meta sau už nugaros. Ji prikimusi, rėkia ir kartu verkia.

Megė iki galo visko neapgalvojo. Ją apėmė panika, ir suprantu, kad spirti man buvo spontaniškas sumanymas, atsisukęs prieš ją pačią. Ji jau žino, kad teks brangiai už tai sumokėti. Bandau kuo ilgiau pratempti tai, kas turi nutikti, ir iš lėto leidžiuosi laiptais.

Megė apsisuka, atsiremia nugarą į duris, kaire ranka dengia veidą, dešine mojuoja ir bando pasiekti mane. Netrunku ją sugriebti ir užlaužti už nugaros, paskui tempiu ją laiptais į viršų. Nustebusi jaučiu, kokia plona jos oda po mano pirštais.

Sugriebusi už kaklo stumiu Megę prie vonios. Besigrumiant ji griūva ant nugaros ir atmeta rankas, kad pristabdytų nevikrų kritimą. Bet per vėlu – abi girdime, kaip trakšteli kaulas, atsimušęs į metalinį čiaupą. Megė susitrenkė galvą, be to, stipriai. Akimirka abi laukiame, kas bus toliau. Kaip paaiškėja – nieko. Ji prideda ranką prie viršugalvio, paskui ją apžiūri. Kraujo nėra. Iš garso viskas atrode baisiau.

Megė ima mosikuoti rankomis, įsitveria vonios krašto ir ke-
liasi. Galiu mąstyti tik apie vieną – kaip stipriai per ją man skauda
skruostą ir, kaip spėju, įskeltą dantį. Bet antrą kartą šį vakarą man
pritrūksta greičio užkirsti jai kelią: Megė meta man į galvą apelsinų
kvapo vonios putų butelį, pataikydama beveik į tą pačią vietą, kur
kliudė metalinis žiedas. Šį kartą siaubingas skausmas perveria pusę
veido, o įskilęs dantis galutinai išlūžta ir sutarška burnoje. Išspjaunu
ją į ranką.

Dabar jau imuosi veiksmyje nieko negalvodama. Užlieta pykčio ir
adrenalino puolu į priekį, čiumpu Megę ir pastumiu, jos galva antrą
kartą trenkiasi į čiaupą.

– Manai, kad tai mane sustabdys? – išgirstu save rėkiant.

Šaukdama spjaudausi, žodžiai lekia nuo mano lūpų lyg kulkos,
imu talžyti jos galvą ir veidą. Nebegaliu suvaldyti liepsnojančio
pykčio. Noriu jai sukelti tokį skausmą, kokio ji iš manęs dar
nepatyrė. Megė dengiasi veidą rankomis, o aš čiumpu balinamojo
skysčio butelį ir atsuku kamštelį.

– Tu privertei mane tai padaryti! – šaukiu. – Tu privertei mane
galvoti, kad esu neverta meilės ir nepatraukli, kad nusipelniau visko,
kas man nutiko, bet tu klysti!

– Prašau, Nina, nereikia, – meldžia Megė.

Ji gailiai žiūri į mane bandydama išsiropšti iš vonios ir žvangin-
dama žiedu ant kojos.

– Kodėl tu toliau tai darai? – tęsiu aš, nukreipdama balinimo
priemonę į jos viršugalvį ir pasiruošusi purkšti. Bent menkiausias
judesys ir aš apipurkšiu jos veidą ir sprandą. – Kodėl tu vis bandai
mane palikti?

– Atleisk, – verkšlena Megė. – Atleisk, daugiau to nebus, pažadu,
aš liksiu čia. Aš būsiu gera.

Staiga pasaulis prieš mane nusidažo dviem spalvomis – raudona
ir juoda – ir aš išsigąstu, kad prarasiu sąmonę. Sutelkiu dėmesį į

Megę, nes ji dabar visa kruvina. Kraujo daug, tarsi ji būtų jame išmirkusi. Turbūt jis teka iš ten, kur ji susitrenkė galvą. Bet kodėl jis taip greitai plinta? Apimta panikos apsidairau ir pamatau ant grindų dar daugiau kraujo, jo užtiškę ir ant sienų. Rankšluosčiai ir vonios kilimėlis taip pat raudoni. Negalėdama patikėti pažvelgiu į Megę ir pirmą kartą pastebiu jos rankose peilį. Greitai atsitraukiu, atsiremiu į sieną – iš kur, po galais, ji gavo peilį? Kol bandau suvokti tai, ką matau, mano kūną apima konvulsijos, tarsi prasidėtų priepuolis.

Užsimerkiu taip stipriai, lyg norėčiau sustumti akis kuo giliau į kaukolę, o kai vėl atsimerkiu, kraujas jau išnykęs. Nebematau nei jo, nei peilio Megės rankoje. Yra tik Megė, maldaujanti nepurkšti ant jos baliklio. Numetu butelį, jis nukrenta ant grindų, ant kilimėlio nuvarva šiek tiek skysčio.

Mes žvelgiame viena į kitą, kvėpuojame tankiai ir greitai, širdims krūtinėje taip garsiai plakant, kad beveik abi tai girdime. Susivokiu, kad taip pat verkiu, ir nežinau to priežasties. Akimirką vėl matau Megę kaip savo mamą, kaip moterį, kuri pasakė man, kad mylėjo mane kiekvieną mano gyvenimo dieną, kol jos neužrakinau. Trumpam suprantu, kad pasiilgau šių žodžių.

Einu prie jos, bet ši kartą ji neatsitraukia. Megė supranta, kad išsisklaidė mane apėmę kerai, ir nervingai paduoda man ranką. Padedu jai perkelti koją per vonios kraštą ir atsistoti.

Ji paima mane už rankos ir mes lėtai einame į jos kambarį.

– Vakarienė bus už pusvalandžio, – sakau tyliai ir pasilenkiu prijungti ilgesniąją grandinę prie žiedo. – Atnešiu daugiau vaistų nuo skausmo.

23 skyrius

Megė

Drebu, bet ne todėl, kad šalta, o dėl šoko. Aš išpilta prakaito, apsvaigusi ir nežinau, ar dėl to, kad susižeidžiau galvą, ar dėl į mane nukreipto Ninos įsiūčio, kuris man kelia siaubą.

Be to, nežinau, ar noriu verkti, ar vemti, ar rėkti... o gal visko iškart, bet negaliu to daryti jos akivaizdoje. Vietoj to sugniaužiu kumščius ir suleidžiu nagus į delnus, kol ima atrodyti, kad tuoj ištrykš kraujas. *Turiu likti stipri. Privalau tai išverti.*

Neprieštarauju, kai Nina uždeda ilgesniają grandinę ir naują spyną man ant kojos, neatsisuku, kai ji išeina iš kambario. Nenoriu žiūrėti jai į akis, nes nežinau, kas žiūrės į mane. Aš jau bijau tos aki-mirkos, kai ji pakvies mane vakarienės. Kaip galėsiu sėdėti priešais ją ir kalbėtis po to, kas ką tik nutiko?

Vėl pasitrinu viršugalvį, kur du kartus trenkiausi į čiaupą. Iškilo kiaušinio dydžio gumbas. Staiga mane užplūsta nuovargis, aš noriu atsigulti į lovą ir užsimerkti, bet žinau, kad yra smegenų sukretimo pavojus. Taigi prisiverčiu būti budri.

Jau du kartus mačiau, kaip mano dukrą praryja jos tamsioji pusė, ir meldžiausi, kad daugiau nebetektų to matyti. Pirmas kartas man buvo toks pat netikėtas, kaip ir Alisteriui. Tai nutiko taip greitai, kad nė vienas iš mūsų negalėjo to numatyti. Ir, tiesą sakant, negaliu dėl

to kaltinti Ninos. Štai kodėl neketinau leisti, kad tai, ką ji padarė, sugriautų jos gyvenimą.

Kai Ninos išiūtis prabudo antrą kartą, aš toje vietoje nebuvau ir dėl to gailėsiuosi visą likusį gyvenimą. Bet paskui viską ten sutvarkiau. Motinos pareiga ginti savo vaikus nuo jų pačių.

Šį vakarą Ninos tamsa pasirodė dar kartą. Aš ją prie to privedžiau. Šį sykį negaliu jos kaltinti. Niekas negalvoju, kai spyriau jai į veidą. Mane apėmė panika. Turėjau nuspręsti – kovoti ar bėgti, ir pasirinkau abu variantus. Tai blogiausia, ką galėjau padaryti.

Uždarau kambario duris ir atsigulu į lovą ant nugaros, bet ilgai neištveriu, nes labai skauda galvą. Tuomet susirangau ant šono į kamuoliuką. Bandau susiimti, kvėpuoju ramiai ir giliai, apsiveju rankomis kūną, kad liaučiausi drebėti. Niekas nepadeda. „Tiesiog pavakarieniauk, – sakau sau. – Tiesiog pavakarieniauk su ja ir viskas bus kaip buvę.“

Norėtusi tikėti, kad taip ir nutiks.

24 skyrius

Nina

Palieku Megę jos kambaryje ir nusileidžiu laiptais, bandydama įtikinti save, kad šiandienos įvykiai yra normalus dalykas – mes jau patyrėme daug tokių situacijų.

Bet net pati žinau, kad mano reakcija buvo gerokai perdėta.

Kokią minutę visiškai praradau savitvardą. Praradau savitvardą ir nežinau, kaip tai nutiko. Tai buvo daugiau nei pyktis ar aklas įsiūtis. Tai buvo kažkas gerokai tamsesnio. Ir aš išsigandau. Megę kažką ištraukė iš mano gilumos ir aš nenoriu dar sykį to patirti.

Užrakinu laiptų aikštelės duris ir prisilaikydama turėklų leidžiuosi antru laiptų maršu. Mano rankos, nugara... visas kūnas nusilpęs. *Kas ten nutiko?*

Žengiu į virtuvę ir bandau viską sudėlioti į bendrą vaizdą. Žinau, kad turiu teisę pykti ant Megės. Buvo tas antpuolis, iš anksto apgalvotas ar ne, ji vis tiek peržengė ribas. Nuo tada, kai ji ten prabudo, praėjo daugiau kaip dveji metai, o Megę, rodos, taip ir nesuprato, kad už laiką, kurį ji iš manęs atėmė, turi būti sumokėta. Čia jokių abejonių būti negali. Ji skolinga man devyniolika metų.

Visada sugebėdavau suvaldyti savo emocijas, netgi tada, kai Megę privesdavo prie ribos. Nė karto nebuvau taip pratrūkusi, kaip dabar. Mano oda pašiurpsta mintyse atkūrus akimirką, kai laikiau baliklio